

mun. Chișinău, str. P. Rareș, nr.18,
Republica Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+ 373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Chișinău, P.Rareș, 18 street,
Republic of Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Nr. 3ra-211/21 din 28.05.2021

**Dnei Domnica Manole
Președintele Curții Constituționale a RM**

Prin prezenta, în baza încheierii din 26 mai 2021, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție Vă expediază sesizarea depusă de avocatul Iulian Balan în interesele apelantului Ceaus Nicolai privind controlul constituționalității prevederilor în art. 6 alin. (1) din Codul administrativ în partea ce vizează sintagma părți ale ale procedurii administrative”, art.7 Cod administrativ în partea ce vizează sintagma ”orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ”, art.10 și art.258 Cod administrativ

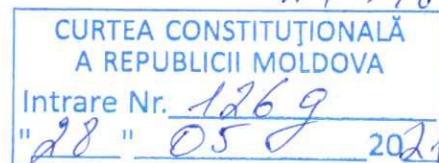
Anexă: copia încheierii din 26 mai 2021 pe 4 pagini, sesizarea privind excepția de neconstituționalitate pe 25 pagini, extras din poșta electronică privind depunerea sesizării.

Cu respect,

**Președintele interimar al Colegiului civil,
comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție**

Tamara Chișca-Doneva

Ex: T.Bradu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA
str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28,
Chișinău MD 2004, Republica Moldova

SESIZARE
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE

prezentată în conformitate cu
articolul 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție

28 aprilie 2021

AUTORUL SESIZĂRII:

1. **Nume:** Balan
2. **Prenume:** Iulian
3. **Funcția:** avocat, BAA „Facultatea de Drept”

I. OBIECTUL SESIZĂRII

Prezenta sesizare are ca obiect exercitarea controlului constituționalității dispoziției Codului Administrativ de la:

Articolul 6. Procedura administrativă

(1) Procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică.

(2) Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sînt părți ale procedurii administrative.

Nu corespunde principiului clarității noțiunea de procedură administrativă expusă în dispoziția alin. (1) art. 6 din Codul administrativ și este confuză utilizarea sintagmei „părți ale procedurii administrative” din dispoziția alin. (2)

Articolul 7. Autoritățile publice

Autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public -

cuvintele „orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ” din articolul 7 din Codul administrativ sunt ambigue deoarece „autoritatea publică” poate acționa „în regim de putere publică” doar dacă este instituită în temeiul normelor constituționale sau legii organice.

Articolul 10. Actul administrativ individual

(1) Actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu

scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Este ambiguă definiția actului administrativ individual consacrată în art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, deoarece aceasta nu pune în evidență trăsăturile caracteristice ale actului administrativ, recunoscute în doctrina dreptului administrativ ca „elemente esențiale pentru delimitarea actelor administrative de celelalte acte juridice ale autorităților administrației publice, precum și de operațiunile administrative (...): sunt acte juridice, sunt manifestări unilaterale de voință, sunt emise în realizarea puterii publice”

Articolul 258. Dispoziții tranzitorii

(1) Procedurile administrative și procedurile prealabile inițiate pînă la data intrării în vigoare a prezentului cod, care nu au fost finalizate pînă la 1 aprilie 2019, se vor finaliza conform prevederilor legale valabile pînă la data intrării în vigoare a prezentului cod. Această dispoziție este valabilă și pentru procedurile prealabile inițiate după data intrării în vigoare a prezentului cod referitoare la o procedură administrativă inițiată pînă la data intrării în vigoare a acestuia.

(2) Procedurile de contencios administrativ atribuite înaintea intrării în vigoare a prezentului cod, prin legi speciale, în competența altor instanțe de judecată se vor transmite după intrarea în vigoare a prezentului cod instanțelor competente conform prevederilor prezentului cod.

(3) Procedurile de contencios administrativ inițiate pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

În măsura în care în acest text se are în vedere că instanțele de judecată, părțile și alți participanți în proces sunt obligați să parcurgă repetat acțiunile procesuale de pregătire a pricinii pentru dezbaterile judiciare, care violează principiile statului de drept, egalității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale (dreptului judecării cauzei într-un termen rezonabil, dreptului fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle), legalității, calității normelor de drept (previzibilitate, precizie și claritate)

Toate cele prenotate supra sunt în contradicție cu principiile reiterate la art. 20 alin. (1), art. 23 alin. (2) și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

II. LEGISLAȚIA PERTINENTĂ:

1. Prevederi relevante ale Constituției Republicii Moldova (M.O., 1994, nr.1) sunt următoarele:

Articolul 1 Statul Republica Moldova

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate”.

Articolul 4 Drepturile și libertățile omului

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale”.

Articolul 7 Constituția, Lege Supremă

„Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică”.

Articolul 8 Respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale

„(1) Republica Moldova se obligă să respecte Carta Organizației Națiunilor Unite și tratatele la care este parte, să-și bazeze relațiile cu alte state pe principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional.

(2) Intrarea în vigoare a unui tratat internațional conținând dispoziții contrare Constituției va trebui precedată de o revizuire a acesteia”.

Articolul 15 Universalitatea

„Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”.

Articolul 22 Neretroactivitatea legii

„Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituiau un act delictuos. De asemenea, nu se va aplica nici o pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii actului delictuos.”

Articolul 23 Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative”.

Articolul 66 Atribuțiile de bază

„Parlamentul are următoarele atribuții de bază:

(...)

c) interpretează legile și asigură unitatea reglementărilor legislative pe întreg teritoriul țării; (...).”

Articolul 134 Statutul

„(1) Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în Republica Moldova.

(2) Curtea Constituțională este independentă de orice altă autoritate publică și se supune numai Constituției.

(3) Curtea Constituțională garantează supremația Constituției, asigură realizarea principiului separării puterii de stat în putere legislativă, putere executivă și putere judecătorească și garantează responsabilitatea statului față de cetățean și a cetățeanului față de stat”.

Articolul 135 Atribuțiile

„(1) Curtea Constituțională:

a) exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte; (...).”

Articolul 140 Hotărârile Curții Constituționale

„(1) Legile și alte acte normative sau unele părți ale acestora devin nule, din momentul adoptării hotărârii corespunzătoare a Curții Constituționale.

(2) Hotărârile Curții Constituționale sunt definitive și nu pot fi atacate”.

2. Prevederile relevante ale Codului Administrativ al Republicii Moldova nr.116 din 19.07.18 (Publicat : 17-08-2018 în Monitorul Oficial Nr. 309-320 art. 466) sunt următoarele:

Articolul 6. Procedura administrativă

(1) Procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică.

(2) Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sînt părți ale procedurii administrative.

Articolul 7. Autoritățile publice

Autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

Articolul 10. Actul administrativ individual

(1) Actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 199. Declinarea competenței în cauze civile

(1) Dacă s-a constatat că judecătorului sau completului competent pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ i s-a distribuit o cauză civilă de competența aceleiași instanțe de judecată, acesta, printr-o încheiere nesusceptibilă de recurs, își declină competența și remite președintelui de instanță dosarul spre redistribuire aleatorie.

(2) Dacă s-a constatat că judecătorului sau completului competent pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ i s-a distribuit o cauză civilă de competența altei instanțe de judecată, acesta, printr-o încheiere nesusceptibilă de recurs, o transmite instanței competente.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică corespunzător și în cazul în care judecătorului sau completului de judecată competent pentru examinarea cauzelor civile i se repartizează o acțiune de contencios administrativ.

Articolul 258. Dispoziții tranzitorii

(1) Procedurile administrative și procedurile prealabile inițiate pînă la data intrării în vigoare a prezentului cod, care nu au fost finalizate pînă la 1 aprilie 2019, se vor finaliza conform prevederilor legale valabile pînă la data intrării în vigoare a prezentului cod. Această dispoziție este valabilă și pentru procedurile prealabile inițiate după data intrării în vigoare a prezentului cod referitoare la o procedură administrativă inițiată pînă la data intrării în vigoare a acestuia.

(2) Procedurile de contencios administrativ atribuite înaintea intrării în vigoare a prezentului cod, prin legi speciale, în competența altor instanțe de judecată se vor transmite după intrarea în vigoare a

prezentului cod instanțelor competente conform prevederilor prezentului cod.

(3) Procedurile de contencios administrativ inițiate pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

3. Prevederi relevante ale Codului de procedură civilă Nr. 225 Publicat : 03-08-2018 în Monitorul Oficial Nr. 285-294 art. 436 din 30-05-2003 sunt următoarele:

Articolul 17. Unificarea practicii judiciare

(1) Pentru aplicarea corectă și uniformă a legislației, Curtea Supremă de Justiție, din oficiu, precum și la propunerea organelor profesionale, create prin lege, ale profesiilor conexe justiției, adoptă și publică hotărîri explicative și opinii consultative privind aplicarea corectă a normelor de drept și soluționarea justă a cauzelor.

(2) Hotărîrile explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție și opiniile consultative ale colegiilor Curții Supreme de Justiție au caracter de îndrumare și nu sînt obligatorii pentru instanțele judecătorești.

4. Prevederi relevante ale Legii cu privire la Curtea Constituțională, nr.317 din 13 decembrie 1994 (M.O., 1995, nr.8) sunt următoarele:

Articolul 4. Atribuțiile

„(1) Curtea Constituțională:

a) exercită la sesizare controlul constituționalității legilor, regulamentelor și hotărîrilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărîrilor și dispozițiilor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte;

(...)

(2) Competența Curții Constituționale este prevăzută de Constituție și nu poate fi contestată de nici o autoritate publică”.

5. Prevederi relevante ale Codului jurisdicției constituționale, nr.502 din 16 iunie 1995 (M.O., 1995, nr.53-54) sunt următoarele:

Articolul 2. Autoritatea de jurisdicție constituțională

„(1) Unica autoritate de jurisdicție constituțională în Republica Moldova este Curtea Constituțională.

(2) Curtea Constituțională garantează supremația Constituției, asigură realizarea principiului separării puterii de stat în putere legislativă, putere executivă și putere judecătorească, garantează responsabilitatea statului față de cetățean și a cetățeanului față de stat”.

Articolul 4. Competența în materie a Curții Constituționale

„(1) În exercitarea jurisdicției constituționale, Curtea Constituțională:

a) efectuează, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte;

(...)

(2) Se supun controlului constituționalității numai actele normative adoptate după intrarea în vigoare a Constituției Republicii Moldova - 27 august 1994.

(3) Curtea Constituțională examinează în exclusivitate chestiuni de drept”.

Articolul 7. Prezumția constituționalității actelor normative

„Orice act normativ, precum și orice tratat internațional la care Republica Moldova este parte, se consideră constituțional până când neconstituționalitatea lui va fi dovedită în procesul justiției constituționale, cu asigurarea tuturor garanțiilor prevăzute de prezentul cod”.

6. Prevederi relevante ale Convenției Europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în vigoare pentru Republica Moldova din 01.02.1998

Art. 6 alin. 1: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, (...)”

7. Prevederi relevante ale Hotărârii Curții Constituționale, nr. 10 din 16.04.2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28.05.1998 „Cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova” în redacția Hotărârii nr. 39 din 09.07.2001 [29, pct. 7], art. 12

(1) Instanța judecătorească soluționează cauzele civile în temeiul Constituției Republicii Moldova, al tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte, al hotărârilor și deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului, al hotărârilor Curții Constituționale (...)” [17].

III. CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT

La data 28 februarie 2017 a fost depusă cererea cu privire la acordarea azilului politic cetățeanului Ucrainei, Ceaus Nicolai. Cererea a fost înregistrată cu nr. 06/5-324 de către Aparatul Președintelui Republicii Moldova. Cererea a fost depusă imediat după predarea benevolă a cetățeanului Ceaus Nicolai către autoritățile de stat a Republicii Moldova.

La data 02 martie 2017 a fost înregistrată o cerere suplimentară, nr.06/5-324, pe 194 file și CD cu privire la anexarea materialelor conexe examinării și acordării azilului politic cetățeanului Ucrainei, Ceaus Nicolai. Materialele suplimentare au fost pregătite de către avocații reclamantului din Ucraina și redau într-o manieră detaliată toate aspectele necesare care indică cu certitudine că Ceaus Nicolai urmează să beneficieze de azil politic.

La data de 18 octombrie 2017 a fost recepționată scrisoarea din 12.10.2017 cu nr.06/5-01-163 prin care am fost înștiințați că cererea lui Ceaus Nicolai către șeful statului privind solicitarea azilului politic a fost examinată în modul prevăzut de legislație și că această cerere a fost respinsă deoarece Ceaus Nicolai nu poate fi considerat subiect al azilului politic în sensul prevederilor art.27 al.1 Legea nr.270-XVI din 18.12.2008 precum și în temeiul punctelor 3 și 5 lit.(a) din Regulamentul privind acordarea azilului politic către Președintele Republicii Moldova.

În data de, 11 octombrie 2019, prin hotărârea judecătoreiei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea depusă de Ceaus Nicolai, în contencios administrativ, împotriva Aparatului Președintelui Republicii Moldova, privind constatarea refuzului cu privire la azilul politic și obligarea Președintelui Republicii Moldova să acorde azil politic.

La data de 6 noiembrie 2019, în interesele apelantului Ceaus Nicolai, a fost depus apel nemotivat, iar la 15 ianuarie 2020, prin intermediul poștei a fost recepționată hotărîrea motivată emisă la data de 11 octombrie. Ulterior a fost depus apel motivat.

În susținerea apelului depus, recurentul a indicat că i-au fost încălcate drepturile la un proces echitabil prin prisma faptului că nu avut un interpret în ședință și nu i s-a acordat termen pentru a face cunoștință cu cererile depuse, într-o limbă pe care dînsul nu o posedă.

De asemenea s-a indicat faptul că instanța de fond, în motivarea soluției adoptate a ignorat circumstanțele de fapt și de drept lăsîndu-le fără o apreciere justă și imparțială, preluînd în mare parte argumentele invocate de către pîrît.

La data de 28 octombrie 2020, a fost emisă decizia nemotivată, de respingere a apelului depus de către Ceaus Nicolae, în contextul cînd *de facto* nu a avut loc nici o ședință în fața Curții de apel, părțile nu au fost ascultate, probele nu au fost examinate, iar amînarea pe motiv de boală, probată prin certificate a fost ignorată de o manieră impardonabilă.

Din rațiunea celor expuse supra rezultă că prevederile art.6; 7; 10; 258 Cod Administrativ, a căror constituționalitate se solicită a fi verificate, au incidență asupra soluționării cauzei aflate pe rolul instanței, întrucît nu a fost clară calitatea actului emis de Președinția Republicii Moldova în refuzul de a acorda azil politic ori nu este clară *procedura administrativă* aplicată în cauza Nicolae Ceaus, iar instanțele de judecată au omis a da o apreciere certă.

De asemenea, ambiguitatea de autoritate publică, a dus inevitabil instanța la adoptarea unor soluții neîntemeiate.

Relevant speței în cauză este de asemenea faptul ambiguității utilizate de legiuitor și preluate de către instanțele care au examinat cauza a noțiunii de act administrativ individual, ori cum putea instanța să judece contestarea unui act administrativ individual în contextul ambiguității definiției acestuia.

Iar soluția instanței în contextul ambiguității art.258 la examinarea cauzei Nicolae Ceaus, cînd dînsul a dorit o examinare completă și obiectivă, iar

instanțele sau grăbit să examineze în contextul recomandării CSJ, aduce o atingere ireparabilă dreptului la un proces echitabil.

Luând în calcul pericolul aplicării de către Curtea Supremă de Justiție a prevederilor contestate, fără a fi epuizate dilemele prenotate supra, prin prisma previzibilității și clarității legii (art.6; 7; 10; 258 Cod Administrativ), dar și sub aspectul unicității aplicării legii, se intervine prin prezenta sesizare pentru a preveni aceste disfuncționalități.

Astfel, reieșind din prevederile art.12¹ Cod de procedură civilă coroborat cu Hotărârea Curții Constituționale, nr.2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art.135 alin.(1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, se constată că în procesul judecării cauzei, dacă instanța de judecată este sesizată de una din părți asupra neconstituționalității actului aplicabil care poate fi supus controlului constituționalității, judcătorul ordinar sau completul de judecată nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, dar în mod obligatoriu va demara procesul de exercitare a controlului constituționalității invocat de către partea în proces, fiind obligați să suspende judecarea cauzei și să sesizeze Curtea Constituțională, prezentând direct Curții Constituționale sesizarea privind excepția de neconstituționalitate.

IV. EXPUNEREA PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ADUSE ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

Nu corespunde principiului clarității noțiunea de procedură administrativă expusă în dispoziția alin. (1) art. 6 din Codul administrativ. În opinia prof. Dana Apostol Tofan: „În doctrina postbelică, procedura administrativă a fost definită, într-o primă accepțiune, ca fiind forma în care organele administrației de stat acționează pentru organizarea executării în concret a legilor și a celorlalte acte ale organelor statului emise în realizarea puterii de stat și, într-o altă accepțiune, ca reprezentând totalitatea normelor juridice care reglementează forma în care se îndeplinește întreaga activitate a organelor administrației de stat” [13, p. 89].

Totodată, autoarea specifică că această procedură „reprezintă doar o parte a procedurii în cadrul aparatului administrației de stat, și anume procedura administrativă necontencioasă”, iar „(...) Codul de procedură administrativă ar trebui să conțină reguli ale procedurii administrative generale care privesc emiterea de acte administrative de către toate organele administrației de stat, formele necesare și condițiile ce trebuie îndeplinite în vederea elaborării și executării unei decizii legale, în măsură să asigure realizarea drepturilor și intereselor cetățenilor” [13, p. 89]. Prof. Dana Apostol Tofan concluzionează: „(...) Codul ar urma să conțină

dispoziții privind toate operațiunile administrative¹ anterioare, concomitente și ulterioare emiterii unui act administrativ” [13, p. 89]. Potrivit Codului ReNEUAL de procedură administrativă a Uniunii Europene, „Procedura administrativă” înseamnă procesul prin care o autoritate publică pregătește și formulează acțiuni administrative.

Tot în această ordine de idei, urmează a fi considerată confuză utilizarea sintagmei „părți ale procedurii administrative” din dispoziția alin. (2) al articolului menționat, deoarece emiterea unui act administrativ individual sau încheierea unui contract administrativ reprezintă o etapă (fază) și nu o parte a procedurii administrative. Potrivit doctrinei „(...) doar unele legi naționale de procedură administrativă reglementează procesul de elaborare administrativ, spre deosebire de legislația primară și secundară, nu există nicio reglementare legislativă a procedurilor administrative cu privire la luarea deciziilor individuale. În realitatea juridică, o mare parte a acțiunii administrative se traduce prin adoptarea unor decizii individuale (décision individuelle, provvedimento amministrativo, Verwaltungsakt), care pot avea efecte favorabile sau nefavorabile asupra destinatarilor lor.

Nu este prin urmare surprinzător faptul că procedura necontencioasă care li se aplică se aseamănă cu cea contencioasă” [14, p. 60], considerăm că, inclusiv noțiunile utilizate în procedura administrativă necontencioasă trebuie să corespundă cu noțiunile din procedura de contencios administrativ. Astfel, pentru corespunderea criteriilor calității normelor juridice, de exemplu, dacă procedura de contencios administrativ utilizează noțiunile „participant” și „parte”, acestea trebuie să se regăsească și în procedura administrativă necontencioasă.

Urmează să observăm că Codul administrativ nu definește noțiunea de autoritate a administrației publice. Amintim în acest context că în conformitate cu Constituția Republicii Moldova și Legea pentru adoptarea Regulamentului Parlamentului „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova și unica autoritate legislativă a statului” [1, art. 60 alin. (1); 5, art. 1]. Prin urmare, Constituția Republicii Moldova consacră identici termenii „organ reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova”, „unica autoritate legislativă a statului” și „autoritate publică”, cu referință la Parlament, care reprezintă unica autoritate publică legislativă a Republicii Moldova.

În aceeași ordine de idei, Curtea Supremă de Justiție este instanța judecătorească supremă care asigură aplicarea corectă și uniformă a legislației de către toate instanțele judecătorești (...) [6, art. 1]. Deci, Curtea Supremă de Justiție este autoritatea publică judecătorească supremă a

---

¹ <http://www.akademos.asm.md/files/pp59-68.pdf> Doctor habilitat în drept, profesor cercetător Victor BALMUȘ; Doctor în drept, conferențiar universitar Iurie FRUNZĂ

Republicii Moldova. Potrivit Constituției Republicii Moldova și Legii cu privire la Guvern: „Guvernul asigură realizarea politicii interne și externe a statului și exercită conducerea generală a administrației publice” [1, art. 96 alin. (1)-(2)] și „este autoritatea publică care reprezintă și exercită puterea executivă în Republica Moldova” [7, art. 1 alin. (1)]. În conformitate cu Legea privind administrația publică centrală de specialitate: „administrația publică centrală de specialitate este organizată într-un sistem unic (...)” [8, art. 3], format din autoritățile administrației publice centrale de specialitate: organele centrale de specialitate ale statului (ministerele), autoritățile administrative din subordinea ministerelor, autoritățile administrative centrale din subordinea Guvernului și alte autorități administrative. „Administrația publică locală reprezintă totalitatea autorităților publice locale constituite, în condițiile legii, pentru promovarea intereselor generale ale locuitorilor unei unități administrativ-teritoriale” [9, art. 1].

Opinia prof. Antonie Iorgovan, care după o analiză a evoluției noțiunii de organ al administrației publice a constatat că acesta reprezintă „o structură organizațională care, potrivit Constituției și legii, are personalitate de drept public și acționează, din oficiu, pentru exercitarea legii sau pentru prestarea serviciilor publice, în limitele legii, sub controlul, direct sau indirect, al Parlamentului” [10, p. 426-427]. În opinia specialiștilor, cuvintele „orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ” din articolul 7 din Codul administrativ sunt ambigue deoarece „autoritatea publică” poate acționa „în regim de putere publică” doar dacă este instituită în temeiul normelor constituționale sau legii organice.

Este neclară definiția actului administrativ individual consacrată în art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, deoarece aceasta nu pune în evidență trăsăturile caracteristice ale actului administrativ, recunoscute în doctrina dreptului administrativ ca „elemente esențiale pentru delimitarea actelor administrative de celelalte acte juridice ale autorităților administrației publice, precum și de operațiunile administrative (...): sunt acte juridice, sunt manifestări unilaterale de voință, sunt emise în realizarea puterii publice” [15, p. 17]. 5.

Mai mult, sunt evident ambigue și neclare sintagmele „altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică” expusă în art. 10 alin. (1), „orice măsură întreprinsă de autoritățile publice” (art. 29) și „alte măsuri de acest gen” expuse în art. 6 alin. (2), art. 30, precum și „(..) acțiunile întreprinse de acestea” din art. 14 alin. (2), „întreprinderea unei acțiuni de către autoritatea publică” din art. 79 alin. (1), deoarece toate măsurile și acțiunile trebuie să îmbrace forma actului juridic al autorității publice sau reprezintă operațiuni administrative. Ca urmare a logicii expuse supra, considerăm

inutilă dispoziția art. 10 alin. (2): „Decizi²a autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual”

Analiza modului în care instanțele judiciare inferioare și Curtea Supremă de Justiție prin Opinia sa consultativă nr. 104 din 02.04.2019 cu privire la unele chestiuni ce țin de intrarea în vigoare a Codului administrativ [28] interpretează prevederile art. 258 alin. (2)-(3) din Codul administrativ, interpretări care, în opina specialiștilor, sunt incompatibile cu prevederile art. 20 alin. (1), art. 23 alin. (2) și art. 54 din Constituția Republicii Moldova și, evident, contribuie la amânarea și tergiversarea procedurii și, respectiv, nerespectarea termenului rezonabil de examinare a cauzelor de contencios administrativ.

Prin art. 192 din Codul administrativ a fost instituită specializarea judecătorilor pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ. În acest sens, pentru examinarea categoriei date de acțiuni la curțile de apel și la Curtea Supremă de Justiție s-au instituit complete și/sau colegii specializate de judecători, iar în judecătorii această categorie de acțiuni urmează să se examineze de judecători specializați.

A doua zi după intrarea în vigoare a Codului administrativ, la 2 aprilie 2019, Curtea Supremă de Justiție a adoptat și a publicat Opinia consultativă nr. 104 cu privire la unele chestiuni ce țin de intrarea în vigoare a Codului administrativ. Precizăm că Opinia consultativă enunțată s-a adoptat în vederea aplicării corecte de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept la soluționarea justă a cauzelor. Aceasta, ca și altele, au caracter de îndrumare și nu sunt obligatorii pentru instanțele judecătorești. Una dintre chestiunile analizate din opinia citată ține de interpretarea art. 258 din Codul administrativ, care se referă la aplicarea în timp a normelor ce reglementează procedura administrativă și cererile prelabile inițiate până la 1 aprilie 2019, precum și procedurile de contencios administrativ, adică până la data întării în vigoare a Codului administrativ.

Astfel, cu referire la chestiunea legată de cauzele de contencios administrativ pendinte în instanțele de judecată și nesoluționate până la 1 aprilie 2019, Înalta Curte, făcând interpretarea în ansamblu a normelor acestui articol, a conchis că judecătorii/completele, nespecializate în contenciosul administrativ, care au pendinte cauze de contencios administrativ nesoluționate până la 1 aprilie 2019, își vor declina, în conformitate cu prevederile art. art. 258 alin. (3) și 199 alin. (3) Codul administrativ, competența pe aceste cauze în favoarea

---

² <http://www.akademos.asm.md/files/pp59-68.pdf> Doctor habilitat în drept, profesor cercetător Victor BALMUȘ; Doctor în drept, conferențiar universitar Iurie FRUNZĂ

judecătorilor/completelor specializate pentru cauzele de contencios administrativ (art. 192 CA).

Cu alte cuvinte, potrivit acestei Opinii a CSJ, după data intrării în vigoare a codului administrativ, toți judecătorii din instanțele judecătorești care aveau pe rol cauze de contencios administrativ, nesoluționate până la 1 aprilie 2019, au fost impuși să le transfere către noii judecători specializați pentru cauzele de contencios administrativ. În special, judecătorii din judecătoria Chișinău și-au declinat competența pentru aceste cauze, inclusiv pen- cele pendinte, care la data de 01 aprilie 2019 au ajuns la etapa pledoariilor și se aflau deja în examinare de 1,5 sau chiar 2 ani și le-au remis pentru examinare către judecătorii specializați din Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani. Iar ultimii, potrivit normelor de procedură administrativă contencioasă și normelor de procedură civilă, au pornit examinarea acestor cauze de la început.

Astfel, s-a încălcat grav dreptul justițiabililor la judecare a cauzei într-un termen rezonabil. Or, unii dintre justițiabili (afecțați de boli grave sau cu o vârstă mai înaintată) pot nici să nu supraviețuiască până la finalizarea procedurii contencioase. În opinia noastră, prevederile art. 258 alin. (2)-(3) din Codul administrativ încalcă dispozițiile articolelor 22, 23 și 54 din Constituția Republicii Moldova privind acțiunea în timp a legii, securitatea raporturilor juridice, previzibilitatea și claritatea normelor juridice, prohibiția de a adopta legi care ar „suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului”, deoarece prevăd declinarea, în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) și art. 199 alin. (3) din Codul administrativ, declinarea competenței pe cauzele de contencios administrativ inițiate, dar nu pendinte judecătorilor nespecializați, înaintea intrării în vigoare a Codului administrativ, până la 1 aprilie 2019, în favoarea judecătorilor/completelor specializate pentru cauzele de contencios administrativ. Spre regretul , Opinia consultativă a Curții Supreme de Justiție nr. 104 din 02.04.2019 cu privire la unele chestiuni ce țin de intrarea în vigoare a Codului administrativ aduce și mai multă confuzie la acest subiect, deoarece referințele la art. 199 din Codul administrativ sunt irelevante pentru majoritatea cauzelor de contencios administrativ pendinte judecătorilor nespecializați, or dispozițiile articolului în cauză se referă la acțiunile de contencios administrativ la etapa repartizării lor și nu la cele pendinte care urmează a fi declinate și ulterior repartizate din nou aleatoriu.

În susținerea poziției specialiștilor, urmează să accentuăm că, în art. 17, Codul de procedură civilă consacră: „(1) Pentru aplicarea corectă și uniformă a legislației, Curtea Supremă de Justiție, din oficiu, precum și la propunerea organelor profesionale, create prin lege, ale profesiilor conexe justiției, adoptă și publică hotărâri explicative și opinii consultative privind

aplicarea corectă a normelor de drept și soluționarea justă a cauzelor. (2)³ Hotărârile explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție și opiniile consultative ale colegiilor Curții Supreme de Justiție au caracter de îndrumare și nu sînt obligatorii pentru instanțele judecătorești”.

În conformitate cu art. 4 din Constituția Republicii Moldova și pct. 7 din Hotărârea Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 10 din 16.04.2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28.05.1998 „Cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova” în redacția Hotărârii nr. 39 din 09.07.2001 [29, pct. 7], art. 12, alin. (1) din Codul de procedură civilă amendat consacră expres: „(1) Instanța judecătorească soluționează cauzele civile în temeiul Constituției Republicii Moldova, al tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte, al hotărîrilor și deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului, al hotărîrilor Curții Constituționale (...)” [17]. Constituția Republicii Moldova garantează prin art. 54 alin. (2) că „Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrîngeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției”. Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, amendată prin protocoalele adiționale la această convenție (încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950 și ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XIII din 24 iulie 1997), statuează în art. 6 alin. 1: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, (...)”. Codul administrativ stipulează expres în art. 27: „În cazul în care prezentul cod sau alte legi speciale nu impun un anumit termen, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze într-un termen rezonabil”. Codul civil consacră expres: în art. 1 alin. (2): „Drepturile civile pot fi limitate prin lege organică doar în temeiurile prevăzute de Constituția Republicii Moldova”; în art. 2 alin. (3) „Raporturile privind realizarea și apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a altor valori nepatrimoniale sunt reglementate de prezentul cod și de alte legi în lumina dispozițiilor și principiilor stabilite de tratatele internaționale în materie de drepturi ale omului și libertăți fundamentale”; în art. 7 alin. (1) „Legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de

³ <http://www.akademos.asm.md/files/pp59-68.pdf> Doctor habilitat în drept, profesor cercetător Victor BALMUȘ; Doctor în drept, conferențiar universitar Iurie FRUNZĂ

constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior.

De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare; în art. 7 alin. (3) „De la data intrării în vigoare a legii noi, efectele legii vechi încetează, cu excepția cazurilor în care legea nouă prevede altfel” [16]. Legea cu privire la actele normative stipulează în art. 73 alin. (3)-(5): „Actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultraactiv. Au efect retroactiv doar actele normative prin care se stabilesc sancțiuni mai blânde.

Actele normative pot ultraactiva, în mod excepțional, dacă acest lucru este prevăzut expres de noul act normativ” [34]. Legea cu privire la Curtea Supremă de Justiție stipulează în art. 16: „Plenul Curții Supreme de Justiție: (...) b) sesizează din oficiu sau la propunerea altor instanțe judecătorești Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității actelor juridice; (...) d) întru asigurarea uniformizării practicii judiciare, emite, la solicitarea instanțelor judecătorești, avize consultative în cazul apariției problemelor legate de aplicarea legii”; În contextul normelor de drept citate, autorii comentariilor la Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 17 din 05.04.2018 subliniază: „Este un fapt notoriu că asigurarea unei durate rezonabile a procedurilor judiciare este recunoscută ca un obiectiv prioritar al Consiliului Europei legat de respectarea drepturilor omului și de principiul supremației legii.

Pornind de la acest deziderat, modificările și completările Codului de procedură civilă au drept scop îmbunătățirea procesului civil prin introducerea unor norme care instituie proceduri judiciare mult mai flexibile și mai prompte, precum și prin modificarea normelor de procedură care pot fi cu ușurință manipulate sau folosite în mod abuziv de către participanți pentru a cauza amânarea și tergiversarea procesului”. Mai mult decât atât, autorii comentariilor menționate susțin că „Acest proiect a avut ca scop principal identificarea domeniilor din legislația procesual civilă care se impuneau a fi supuse unor modificări, precum și a acțiunilor care trebuiau întreprinse în vederea rezolvării unora dintre problemele identificate în cadrul acestora, pentru a îmbunătăți procedura civilă, în special prin introducerea obligatorie a sistemului de completare electronică pentru utilizatori, simplificarea și accelerarea procedurii civile, precum și limitarea abuzului de drept al participanților la procesul civil”. În pofida faptului că majoritatea modificărilor și completărilor la Codul de procedură civilă operate prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 17 din 05.04.2018 și-au atins scopul preconizat, unele dintre acestea, din păcate, continuă a „(...) fi cu ușurință manipulate sau folosite în

mod abuziv de către participanți pentru a cauza amânarea și tergiversarea procesului”, inclusiv în cauzele de contencios administrativ [30].⁴

Revenind la normele Codului administrativ, reiterăm că potrivit art. 191 alin. (1), judecătorii soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ cu excepțiile prevăzute de alin. (2)-(3) al aceluiași articol. Prin dispozițiile art. 192 din Codul administrativ se instituie specializarea judecătorilor pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, în special, potrivit alin. (1) al articolului în cauză, în judecătorii acțiunile în contencios administrativ se examinează de judecători specializați, iar conform art. 199 alin. (3) și (1): „(...) în cazul în care judecătorului sau completului de judecată competent pentru examinarea cauzelor civile i se repartizează o acțiune de contencios administrativ” (...) „de competența aceleiași instanțe de judecată, acesta, printr-o încheiere nesusceptibilă de recurs, își declină competența și remite președintelui de instanță dosarul spre redistribuire aleatorie”.

Codul administrativ stipulează în art. 258: „(2) Procedurile de contencios administrativ atribuite înaintea intrării în vigoare a prezentului cod, prin legi speciale, în competența altor instanțe de judecată se vor transmite după intrarea în vigoare a prezentului cod instanțelor competente conform prevederilor prezentului cod. (3) Procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod”. Comentând acest articol, Curtea Supremă de Justiție în Opinia consultativă nr. 104 din 02.04.2019 cu privire la unele chestiuni ce țin de intrarea în vigoare a Codului administrativ constată: „(...) Dispoziția art. 258 alin. (2) din Codul administrativ soluționează conflictul inter temporal a legilor de procedură, ce au ca obiect de reglementare competența jurisdicțională materială și teritorială a instanțelor judecătorești. În materie de competență a instanțelor de judecată, privind litigiile de contencios administrativ, s-a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări de procedură.

Prin urmare, procedurile de contencios administrativ, atribuite înaintea intrării în vigoare a Codului administrativ, prin legi speciale, în competența altor instanțe de judecată, se vor transmite după intrarea în vigoare a Codului administrativ instanțelor competente, conform prevederilor acestuia. (...) Astfel, procedurile de contencios administrativ, inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod, se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a Codului administrativ, conform prevederilor acestuia. (...) În ce privește examinarea și soluționarea cauzelor de contencios

---

⁴ <http://www.akademos.asm.md/files/pp59-68.pdf> Doctor habilitat în drept, profesor cercetător Victor BALMUȘ; Doctor în drept, conferențiar universitar Iurie FRUNZĂ

administrativ pendinte pe rolul instanțelor de judecată și nesoluționate până la 1 aprilie 2019, judecătorii/completele ne specializate în contenciosul administrativ își vor declina, în conformitate cu prevederile art. art. 258 alin. (3) și 199 alin. (3) Codul administrativ, competența pe aceste cauze în favoarea judecătorilor/completelor specializate pentru cauzele de contencios administrativ (art. 192 CA)”.

Considerăm că în dispoziția art. 258 alin. (3) din Codul administrativ „Procedurile de contencios administrativ inițiate pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. (...)” este contrară dispoziției art. 1 alin. (2) din legea în cauză care prevede: „Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova”.

Mai mult, ținem să observăm că dispoziția art. 258 alin. (3) din Codul administrativ nu ia în considerare faptul că la data intrării în vigoare a acestei legi pendinte în judecătorii se aflau un număr imens de cauze în contencios administrative, inclusiv cele prevăzute de art. 192 alin. (2) din Codul de procedură civilă: „Cauzele privind încasarea pensiei de întreținere, apărarea drepturilor și intereselor minorului, repararea prejudiciului cauzat prin vătămare a integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății ori prin deces, litigiile de muncă, contestarea actelor normative, a hotărîrilor, acțiunilor sau inacțiunilor autorităților publice, ale altor organe și organizații, ale persoanelor oficiale și funcționarilor publici se judecă de urgență și în mod prioritar”.

Declinarea, în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) și art. 199 alin. (3) Codul administrativ, competenței pe cauzele de contencios administrativ pendinte judecătorilor nespecializați înaintea intrării în vigoare a Codului administrativ, până la 1 aprilie 2019, în favoarea judecătorilor/completelor specializate (nou instituite în mare grabă și arbitrar – n.a.) pentru cauzele de contencios administrativ va avea drept consecințe inevitabile încălcarea termenului rezonabil de examinare a cauzelor menționate și, implicit, încălcarea dreptului părților la un proces echitabil.

În acest context mai amintim că, în temeiul art. 4 din Constituția Republicii Moldova, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a stabilit că „(...) principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, tratatele internaționale ratificate și cele la care Republica Moldova a aderat sunt parte componentă a cadrului legal al Republicii Moldova și devin norme ale dreptului ei intern. În sensul acestei interpretări, în Republica

Moldova dreptul intern și cel internațional reprezintă un tot întreg, o structură unitară.⁵

Așadar, în categoria actelor normative se includ și normele internaționale la care Republica Moldova este parte. Având în vedere că prin interpretarea prevederilor Convenției Europene jurisprudența CtEDO face parte din dreptul accesoriu la tratatul internațional (soft law), ea devine parte a dreptului intern (...)” [29]. Astfel, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, relevante la problema analizată invocăm Hotărârea CtEDO din 01.04.2008 Dumitrescu versus România în care Curtea Europeană constată „57. (...) că derularea procedurii a fost marcată de amânarea repetată a cauzei la noi audieri pentru vicii de procedură de citare, prin lungile termene fixate înainte ca o nouă jurisdicție sesizată asupra dosarului să fixeze prima audiere și, mai ales, prin declinările de competență, la începutul procedurii, cauza nefiind trimisă în fața jurisdicțiilor civile competente decât la 25 iunie 1996 (vezi, mutatis mutandis, Ispan împotriva României, nr. 67710/01, alineatul 44, 31 mai 2007).

Întârzierile rezultând din aceste amânări, precum casația cu amânare din 12 octombrie 1998 pentru viciu de procedură, sunt imputabile autorităților. În ceea ce privește comportamentul autorităților, constatând în același timp cele câteva amânări la o nouă audiere pe care le solicitase în special pentru a-și pregăti apărarea, Curtea reiterează că nu i-ar putea reproșa că a folosit diverse recursuri interne pentru a-și apăra drepturile (Simon împotriva Franței, nr. 66053/01, alineatul 31, 8 iunie 2004). 58. Curtea consideră, așadar, că nici complexitatea afacerii, nici comportamentul reclamantului nu explică durata procedurii, luată în ansamblul său. 59.

Ținând cont de cele de mai sus și de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că în speță durata procedurii litigioase nu răspunde cerinței de „termen rezonabil”. 60. Așadar, a existat o încălcare a articolului 6 alineatul 1”. În Cauza Ispan împotriva României Curtea a apreciat: „43. Fiind vorba de comportamentul tribunalelor naționale, Curtea constată că importante întârzieri în procedură au fost cauzate de casările și trimiterile succesive ale cauzei și prin deciziile de declinare de competență. (...). 47. După ce a examinat toate elementele care i-au fost prezentate, ținând seama de jurisprudența sa în materie, curtea apreciază că în speță durata procedurii litigioase este excesivă și nu răspunde exigenței „termenului rezonabil”. 48. Pornind de aici, a avut loc o încălcare a articolului 6 §1”[31].

Tot în această ordine, în Cauza *Allenet de Ribemont versus Franța* Curtea a concluzionat: „57. Complexitatea cauzei și comportamentul reclamantului

---

⁵ <http://www.akademos.asm.md/files/pp59-68.pdf> Doctor habilitat în drept, profesor cercetător Victor BALMUȘ; Doctor în drept, conferențiar universitar Iurie FRUNZĂ

nu pot justifica singure durata procedurilor, întârzierile acumulate s-au datorat în principal atitudinii autorităților naționale, mai ales refuzului de a admite cererile repetate ale reclamantului cu privire la administrarea unei probe esențiale. (...) Prin urmare, s-a încălcat articolul 6 paragraful 1” [32]. Totodată și subsecvent, considerăm relevante concluziile Curții Europene a Drepturilor Omului în următoarele spețe: „(...) 375.

Deși autoritățile naționale nu pot fi considerate responsabile pentru comportamentul unui pârât, metodele de tergiversare utilizate de una dintre părți nu le exonerează de obligația de a asigura derularea procedurilor într-un termen rezonabil (Mincheva împotriva Bulgariei, pct. 68). (...) 381. În plus, introducerea unei reforme pentru a accelera examinarea cauzelor nu justifică întârzierile, deoarece statul trebuie să organizeze momentul intrării în vigoare și punerea în aplicare astfel încât să nu se prelungească examinarea cauzelor pendinte (Fisanotti împotriva Italiei, pct. 22). (...) 384.

Deși schimbările repetate ale judecătorilor întârzie desfășurarea procedurii, întrucât fiecare dintre aceștia trebuie mai întâi să se familiarizeze cu cauza, acest lucru nu exonerează statul de obligațiile sale în materie de termen rezonabil, pentru că este sarcina statului să asigure buna organizare a administrării justiției (Lechner și Hess împotriva Austriei, pct. 58)” [33]. Astfel, prin prisma normelor de drept citate și a jurisprudenței relevante a CtEDO suntem obligați să constatăm obiectiv că, prevederile art. 258 alin. (2)-(3) din Codul administrativ nu corespund principiului calității normelor de drept și principiilor care guvernează elaborarea actelor normative: „a) constituționalitatea; b) respectarea drepturilor și libertăților fundamentale (inclusiv dreptul la libera circulație); c) legalitatea și echilibrul între reglementările concurente; d) oportunitatea, coerența, consecutivitatea, stabilitatea și predictibilitatea normelor juridice; e) asigurarea transparenței, publicității și accesibilității; f) respectarea ierarhiei actelor normative” [34, art. 3 alin. (1)]. Mai mult, destinatarii prevederilor normelor respective de drept administrativ nu pot avea o înțelegere clară a acestora, astfel încât să-și adapteze conduita și să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea acestor norme. Maniera ambiguă de redactare și utilizarea unor sintagme neclare sunt neconforme prevederilor art. 23 alin. (2) al Constituției Republicii Moldova.

În concluzie, constatăm existența incertitudinii privind constituționalitatea prevederilor art. 258 alin. (2)-(3) din Codul administrativ al Republicii Moldova: „(2) Procedurile de contencios administrativ atribuite înaintea intrării în vigoare a prezentului cod, prin legi speciale, în competența altor instanțe de judecată se vor transmite după intrarea în vigoare a prezentului cod instanțelor competente conform prevederilor prezentului cod. (3) Procedurile de contencios administrativ inițiate pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a

prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod”, în măsura în care⁶ în acest text se are în vedere că instanțele de judecată, părțile și alți participanți în proces sunt obligați să parcurgă repetat acțiunile procesuale de pregătire a pricinii pentru dezbaterile judiciare, care violează principiile statului de drept, egalității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale (dreptului judecării cauzei într-un termen rezonabil, dreptului fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle), legalității, calității normelor de drept (previzibilitate, precizie și claritate) și, respectiv, sunt incompatibile cu prevederile art. 20 alin. (1), art. 23 alin. (2) și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

Curtea Constituțională a Republicii Moldova a statuat, în mod repetat, în jurisprudența sa, obligația legiuitorului de a edicta norme clare, precise și previzibile. De exemplu, prin Hotărârea Curții Constituționale nr.22 din 01 octombrie 2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal (excesul de putere și depășirea atribuțiilor de serviciu soldate cu urmări grave) (Sesizarea nr. 94g/2018), în §§ 30, 34-35, 38 și 46 din hotărâre, instanța de contencios constituțional a reținut că, principiul legalității incriminării are consecințe atât în activitatea de elaborare a normelor penale, cât și în procesul aplicării acestora. Altfel spus, acesta este obligatoriu deopotrivă pentru legislator și pentru judecător. În activitatea legislativă, principiul legalității incriminării și a pedepsei intervine atât sub aspect material, cât și sub aspect formal.

Sub aspect material, acest principiu îi impune legislatorului două obligații fundamentale: (1) să prevadă într-un text de lege faptele considerate infracțiuni și pedepsele aferente; și (2) să redacteze textul legal cu suficientă claritate, pentru ca orice persoană să poată realiza care sunt acțiunile sau inacțiunile care intră sub incidența lui.

Aspectul formal se referă la obligația adoptării normelor penale ca legi organice, potrivit articolului 72 alin. (3) lit. n) din Constituție (HCC nr. 12 din 14 mai 2018, §§ 35, 36).

Condiția previzibilității este îndeplinită atunci când justițiabilul poate cunoaște, din chiar textul normei juridice pertinente, iar la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe sau cu ajutorul unor juriști profesioniști, care sunt acțiunile și omisiunile ce-i pot angaja răspunderea penală și care este pedeapsa care îi poate fi aplicată, în cazul încălcării unei norme (*Koprivnikar v. Slovenia*, 24 ianuarie 2017, § 47).

---

⁶ <http://www.akademos.asm.md/files/pp59-68.pdf> Doctor habilitat în drept, profesor cercetător Victor BALMUȘ; Doctor în drept, conferențiar universitar Iurie FRUNZĂ

Din păcate, nu există o abordare uniformă dată de către specialiști (reputați juriști, oameni de știință), după cum nu există o practică judiciară unitară referitoare aplicarea prevederilor Codului Administrativ.

Atât timp cât nici în plan științific și nici în plan jurisprudențial (implicit în planul practicii), nu există un punct de vedere comun, *oare destinatarul și beneficiarul legii contestate poate apela cu încredere la o consiliere din partea profesioniștilor pentru a clarifica dacă ambiguitatea normelor contestate au influențat decisiv cauza sa.*

Reiterat amintim că, una dintre condițiile esențiale a statului de drept, așa cum se pretinde în alin.(3) art.1 al Constituției Republicii Moldova, este aplicarea cu strictețe a principiului legalității - principiu general de drept al supremației și respectării necondiționate a dreptului, garantat de art.1 din Convenția Europeană în coroborare cu preambulului Constituției Republicii Moldova.

Totodată, Curtea de la Strasbourg a statuat că noțiunea de „drept” folosită la art.7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității (A se vedea: *cauza Cantoni împotriva Franței*, hot. din 15 noiembrie 1996, §29; *cauza Cöeme și alții împotriva Belgiei*, hot. din 22 iunie 2000, §145; *cauza E.K. împotriva Turciei*, hot. din 7 februarie 2002, §51; *cauza Achour împotriva Franței*, hot. din 29 martie 2006, §41, 42; *cauza Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, hot. din 24 mai 2007, §33, 34; *cauza Kafkaris împotriva Ciprului*, hot. din 12 februarie 2008, §140; *cauza Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, hot. din 20 ianuarie 2009, §107 și 108; *cauza Scoppola împotriva Italiei* (nr.2), hot. din 17 septembrie 2009, §93, 94 și 99; *cauza Del Rio Prada împotriva Spaniei*, hot. din 21 octombrie 2013, §78, 79 și 91).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (A se vedea: *cauza Cantoni împotriva Franței*, hot. din 15 noiembrie 1996, §35; *cauza Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, hot. din 24 mai 2007, §35; *cauza Sud Fondi SRL și alții împotriva*

Italiei, hot. din 20 ianuarie 2009, §109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută.

Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna.

Curtea Europeană a menționat că, deși certitudinea este dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă (A se vedea: *cauza Del Rio Prada împotriva Spaniei*, hot. din 21 octombrie 2013, §92, 93). Pe de altă parte, utilizarea unor concepte și a unor criterii prea vagi în interpretarea unei prevederi legislative conduce la incompatibilitatea acesteia cu cerințele clarității și previzibilității, în privința efectelor sale (A se vedea: *cauza Liivik împotriva Estoniei*, hot. din 25 iunie 2009, §§ 96-104). De asemenea, pentru ca legea să îndeplinească cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit (A se vedea: *cauza Sissanis împotriva României*, hot. din 25 ianuarie 2007, § 66). Or, o putere discreționară care nu este delimitată, chiar dacă face obiectul controlului judiciar din punct de vedere formal, nu trece de testul previzibilității. Aceeași concluzie este valabilă și pentru puterea discreționară nelimitată a instanțelor judecătorești (HCC nr.28 din 23 noiembrie 2015, §61).

Luând în calcul înaltele standarde europene, raportându-le la jurisprudența națională analizată mai sus (care am demonstrat este neunitară), deducem că dispozițiile art.6; 7; 10; 258 Cod Administrativ, încalcă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate, în opoziție cu principiul statului de drept, impuse de prevederile constituționale ale art.1 alin.(3), 22 și art.23 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova și din Convenția Europeană.

Compilând toate argumentele descrise în prezenta sesizare, considerăm că păstrarea în continuare a textului de lege „*procedură administrativă, părți ale procedurii administrative, orice structură organizatorică, act administrativ individual*, dar și prevederile *procedurii tranzitorii* reclamă un pericol real ca Republica Moldova să fie condamnată de către Curtea Europeană.

V. CERINȚELE AUTORULUI

Reieșind din cele relevate, în temeiul art.135 alin.(1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova, art.4 alin.(1) lit. a), art.24 alin.(1) din Legea cu privire la

Curtea Constituțională, art.4 alin.(1) lit. a), art.39 din Codul jurisdicției constituționale, art.12¹ din Codul de procedură civilă,

SOLICIT:

1. Admiterea prezentei sesizări;
2. Exerțitarea controlului constituționalității dispoziției de la art.6; 7; 10; 258 Cod Administrativ, în partea ce ține de sintagma *procedură administrativă (art.6 alin.1), părți ale procedurii administrative (art.6 alin.2), orice structură organizatorică (art.7), act administrativ individual (art.10)*, dar și prevederile procedurii tranzitorii (art.258), prin prisma art.1 alin.(3), 22 și art.23 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova;
3. Declararea neconstituțională a sintagmelor de la de la art.6; 7; 10; 258 Cod Administrativ, în partea ce ține de sintagma *procedură administrativă (art.6 alin.1), părți ale procedurii administrative (art.6 alin.2), orice structură organizatorică (art.7), act administrativ individual (art.10)*, dar și prevederile procedurii tranzitorii (art.258), prin prisma art.1 alin.(3), 22 și art.23 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova; pe motiv că contravine art.1 alin.(3), 22 și art.23 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova, art.7 din Convenția Europeană și art.4 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană.

Urmează a fi reiterat că nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate, ceea ce presupune lipsa vreunui impediment în vederea verificării constituționalității dispozițiilor de la art.6; 7; 10; 258 Cod Administrativ.

VI. DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

Declar pe onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Iulian BALAN, avocat, reprezentant al recurentului Nicolae CEAUS

Dosarul nr. 3ra-211/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. T. Avasiloaie)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, A. Bostan, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

26 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh
Nicolae Craiu

examinând cererea depusă de către avocatul Iulian Balan, în interesele lui Ceaus Nicolai, cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate,
în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată înaintată de Ceaus Nicolai împotriva Președinției Republicii Moldova, Aparatului Președintelui Republicii Moldova privind constatarea netemeinicii refuzului cu privire la acordarea azilului politic; anularea refuzului nr. 06/5-01-163 din 12 octombrie 2017 cu privire la acordarea azilului politic și obligarea Președintelui Republicii Moldova să acorde azil politic cetățeanului Ucrainei, Ceaus Nicolai

c o n s t a t ă:

La data de 25 octombrie 2017, Ceaus Nicolai a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Președintelui Republicii Moldova, Aparatului Președintelui Republicii Moldova, solicitând constatarea netemeinicii refuzului cu privire la acordarea azilului politic; anularea refuzului nr. 06/5-01-163 din 12 octombrie 2017 cu privire la acordarea azilului politic și obligarea Președintelui Republicii Moldova să acorde azil politic cetățeanului Ucrainei, Ceaus Nicolai.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 11 octombrie 2019, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Ceaus Nicolai a fost respinsă (f.d. 97).

La data de 07 noiembrie 2019 avocatul Balan Iulian, în interesele apelantului Ceaus Nicolai, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 11 octombrie 2019, invocând că hotărârea contestată este neîntemeiată și urmează a fi casată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2020, a fost respinsă

cererea de apel declarată de avocatul Balan Iulian, în interesele apelantului Ceaus Nicolai, împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani din 11 octombrie 2019.

La 26 noiembrie 2020, Nicolai Ceaus și avocatul Balan Iulian, în interesele lui Nicoale Ceaus au declarat recurs împotriva deciziei din 28 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

La 28 aprilie 2021 avocatul Balan Iulian, în interesele recurentului Ceaus Nicolai a depus cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, prin care a solicitat emiterea unei încheieri asupra ridicării excepției de neconstituționalitate privind controlul constituționalității prevederilor art. 6 alin. (1) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „procedură administrativă”, art. 6 alin. (2) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „părți ale procedurii administrative”, art. 7 Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ”, art. 10 și art. 258 Cod administrativ.

Examinând cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate depusă de către avocatul Balan Iulian, în interesele recurentului Ceaus Nicolai, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată necesitatea ridicării excepției de neconstituționalitate cu sesizarea Curții Constituționale, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 12¹ alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin.(1) lit. a) din Constituție;
- b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;
- c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;
- d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Așadar, pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate, cu sesizarea Curții Constituționale, sunt necesare întrunirea, cumulativ, a condițiilor obligatorii prevăzute la art. 12¹ alin. (2) din Codul de procedură civilă.

În speță, obiectul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 alin. (1) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „procedură administrativă”, art. 6 alin. (2) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „părți ale procedurii administrative”, art. 7 Cod administrativ în partea ce

vizează sintagma „orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ”, art. 10 și art. 258 Cod administrativ.

Prin prisma art. 135, alin. (1), lit. a) din Constituția Republicii Moldova, în coroborare cu dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea cu privire la Curtea Constituțională nr. 317- XIII din data de 13 decembrie 1994, rezultă că Curtea Constituțională exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Colegiul atestă că obiectul excepției de neconstituționalitate face parte din categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, excepția este ridicată de către avocatul Balan Iulian, în interesele recurentului Ceaus Nicolai, care este parte a prezentului litigiu, iar prevederile contestate sunt aplicabile cauzei.

Concomitent, s-a stabilit că o hotărâre anterioară a Curții Constituționale, având ca obiect prevederile invocate de solicitant nu există, motiv din care cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate urmează a fi admisă.

Instanța de recurs menționează că cererea de sesizare a Curții Constituționale privind verificarea constituționalității normelor indicate supra, depusă de către avocatul Balan Iulian, în interesele recurentului Ceaus Nicolai, constituie o prerogativă a părții din proces, iar prin ignorarea excepției de neconstituționalitate și rezolvarea litigiului fără soluționarea prealabilă a excepției de către Curtea Constituțională, judecătorul ordinar ar dobândi prerogative improprie instanței judecătorești, ceea ce este inadmisibil.

Ce ține de acest aspect, Colegiul subliniază că obiectul recursului cu care a fost sesizată instanța de recurs îl constituie decizia din 28 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel declarată de avocatul Balan Iulian, în interesele apelantului Ceaus Nicolai, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 11 octombrie 2019.

În consecință, prevederile legale a căror control constituțional se solicită de către avocatul Balan Iulian, în interesele apelantului Ceaus Nicolai sunt pertinente soluționării litigiului dedus judecății, ori excepția de neconstituționalitate este ridicată asupra prevederilor art. 6 alin. (1) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „procedură administrativă”, art. 6 alin. (2) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „părți ale procedurii administrative”, art. 7 Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ”, art. 10 și art. 258 Cod administrativ.

În urma celor relatate, Colegiul civil comercial și contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite cererea depusă de către avocatul Balan Iulian, în interesele recurentului Ceaus Nicolai privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „procedură administrativă”, art. 6 alin. (2) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „părți ale procedurii administrative”, art. 7 Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „orice structură organizatorică sau

organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ”, art. 10 și art. 258 Cod administrativ.

În conformitate cu art. 12¹, art. 269-270 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se admite cererea depusă de către avocatul Iulian Balan, în interesele recurentului Ceaus Nicolai, privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Se transmite Curții Constituționale sesizarea avocatului Balan Iulian, în interesele apelantului Ceaus Nicolai privind controlul constituționalității prevederilor art. 6 alin. (1) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „procedură administrativă”, art. 6 alin. (2) Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „părți ale procedurii administrative,, , art. 7 Cod administrativ în partea ce vizează sintagma „orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ”, art. 10 și art. 258 Cod administrativ.

Se amână examinarea recursului depus de către avocatul Balan Iulian, în interesele recurentului Ceaus Nicolai împotriva deciziei din 28 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

/semnătura/

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

/semnătura/

Maria Ghervas

/semnătura/

Nina Vascan

/semnătura/

Victor Burduh

/semnătura/

Nicolae Craiu

Copia corespunde originalului

Judecător

Nicolae Craiu